

Просто је невероватно колико су грађани Србије „затровани“ политиком, и то како народ каже, оном високом. Где год да кренете, на улицу, у парк, кафану, на радно место, у кућне посете пријатељима, само чујете неретко веома жучне расправе на политичке теме, и то понајвише о КиМ и ЕУ. Хашки трибунал се некако већ заборавља.

Поставља се логично питање: зашто су у тим дискусијама и коментарима мање присутна она друга, животна и егзистенцијална питања обичног грађанина. Сва она питања од којих зависи животни стандард и достојанство човека. Шта је условило и ко је допринео да се јавно мњење исцрпљује и конфронтира управо на ова два питања: КиМ и/или ЕУ? Озбиљно испитивање јавног мњења би, уверен сам, показало да су страначке елите владајуће коалиције, да би скренуле пажњу грађана са огромних животних проблема, подржане од значајног дела средстава јавног информисања на које имају велики утицај, најодговорније за то.

Питања у вези са КиМ и уласком у ЕУ су свакако важне државне и националне теме, које се не могу занемаривати. Али исцрпљивање на њима, улагање толико енергије, времена и средстава, поготово када у њиховом решавању инострани фактор има преовлађујућу улогу и утицај, показује се погрешним јер су друга питања и проблеми, пре свега уређење запуштене и неуређене државе, економски развој, стандард грађана, растућа незапосленост, корупција и криминал, урушене моралне вредности, дакле све оно што једну државу чини одрживом и респектабилном у свету, објективно запостављени. Постаје кристално јасно да „оваква“ Србија не може битије утицати на решавање ова два проблема (КиМ и ЕУ) без претходног решавања ових других, делимично набројаних.

Постаје кристално јасно да „оваква“ Србија не може битије утицати на решавање ова два проблема (КиМ и ЕУ) без претходног решавања ових других, делимично набројаних.

Услови под којима су почели и како се воде преговори Београда и Приштине у Бриселу и последња дешавања на КиМ показују да Србија нема ваљану државну и националну политику. Ако је актуелна власт и мислила да је има у формули „и КиМ и ЕУ“ као два паралелна и независна процеса, сада им је ваљда постало јасно колико је она неутемељена и неостварљива. А тек шта је са она „четири стуба“ у спољној политици и

три стратешка приоритета (КиМ, ЕУ, регионална сарадња).

Одавно држава Србија није била у овако озбиљној свеопштој кризи као последњу деценију—две. Најгоре је што је обични грађанин најблаже речено дезоријентисан, збуњен, депресиван, уплашен за голу егзистенцију. Готово да је потпуно изгубио поверење у политичку елиту и наду да има снаге, знања и воље, која му може понудити излазак из садашњег безнађа. Ако је оваква дијагноза стања у држави и друштву и приближно тачна, онда произилази логичан закључак да без суштинске промене државних и националних циљева и приоритета, ниједна опција „расплета“ се не може искључити. Времена за испразне реторике и страначка надмудривања ради задобијања поверења бирача на следећим изборима, само зарад власти која, погрешно схваћена и злоупотребљена, даје моћ и богатство онима на власти и уз власт, више нема. Последњи је час да се окупе све релевантне друштвене и политичке снаге и што хитније формулишу државни и национални циљеви, базирани на огољеној реалности где је сада Србија на унутрашњем и спољном плану, какви су јој потенцијали и како реализовати договорене циљеве.

Неке отворене проблеме, за које садашња Србија нема снаге и капацитета да утиче на њихово решавање, већ нам их инострани фактор условљавањем намеће, треба ставити на „споредни колосек“.

Основни проблем који Србија мора сагледати јесте како изаћи из садашње тешке ситуације, безнађа које све више захвата велики број грађана и одређеног моралног посрнућа у свим сегментима друштва, које се огледа у бројним аферама, криминалу и корупцији. Како уредити запуштenu и неуређену државу и како је демократизовати. Како зауставити растакање Србије (КиМ, Војводина, тзв. Санџак, очекивани „производ“ погубне политике УРС). Како повратити веру у боље сутра. Како постати респектабилна држава у међународним односима без прихатања политике „штапа и шаргарепе“. Како вратити осмех на лице обичног грађанина. Циљева је много, а све њих би требало сажети у један јединствен: *Србија – економски развијена држава света*. Тај синтетизовани и узвишени циљ би морале све политичке странке, сви респектабилни фактори овог друштва, сваки привредни субјект, да га прихвате и уврсте у своје програме као „свето слово“ и да представља кичму њихових програма. Око свега бисмо се могли препирати, надмудривати и свађати, а око тог „светог циља“ морали би бити јединствени. Неке отворене проблеме, за које садашња Србија нема снаге и капацитета да утиче на њихово решавање, већ нам их инострани фактор условљавањем намеће, треба ставити на „споредни колосек“.

Уколико смогнемо снаге да сопственом памећу, уз туђа позитивна искуства (а има их, у првом реду Немачка и посебно Јапан), ослањајући се првенствено на сопствене ресурсе, капацитете и компаративне предности које имамо у више области, реално сагледамо и формулишемо методе и средства реализације овог јединственог циља, постаћемо, оно што данас, да се не лажемо, нисмо, респектабилан фактор у светским размерама, вредан достојанственог уласка у интеграције које нам буду одговарале. Стварањем другачијих пријатељства и партнерстава, без лажних „регионалних лидерстава, „спољно-политичких стубова“ и „стратешких приоритета без алтернативе“, бићемо уважавани и са више респекта, снаге и моћи бити у позицији да утичемо и на решавање, између осталих и проблема јужне српске покрајине. За реализацију овог јединственог циља потребно је апсолутно јединство, ново прегнуће, визија заснована на реалностима, нове снаге и много енергије и самоодрицања.

Неопходна је изградња јаких и независних институција државе и јачање њене регулативе, чак и у привреди да би се исправиле грешке и коруптивне активности у плљачкашкој приватизацији.

Неопходна је изградња јаких и независних институција државе и јачање њене регулативе, чак и у привреди да би се исправиле грешке и коруптивне активности у плљачкашкој приватизацији. Већ започету предизборну кампању треба усмерити ка том циљу. Она партија која своју предизборнуу активност усмери у овом правцу, уверен сам имаће највећу подршку грађана.

Држави Србији су сада потребни државници са визијом, ауторитетом и харизмом. Само једном у веку или чак дуже, зависно од историјских околности, једној генерацији се пружи шанса да постане славна. Да ли је то ова садашња да Србију извуче из садашње ситуације моралног посрнућа, економског осиромашења, државног растакања и веома ниског међународног рејтинга. Надајмо се да јесте, јер не можемо чекати да се роди нова.